

רק הסמלים הוחלפו: השוטרים, המסיירים ברובע היהודי של מייל שטראסה עודם לובשים מימי הנאצים. רק צלב הקרס הורד. ליהודים אין זה מפריע. השלט האידשי אומר: משלוח חביב

ימי הזוהר של מינכן: אחרי עליית הנאצים לשלטון, ב-1933, הפך מרתף הבירה במינכן מקום קדוש בגרמניה, והיטלר עצמו נהג לנאום שם פעם בשנה. בפני קהל אוהדיו. בשנת 1939 התפוצצה פצצה גדולה במרתף — רבע שעה אחרי שהפיהרר ופמלייתו עזבו את המקום. מינכן נשארה קודש הקדשים של התנועה הנאצית — מקום שהנאמנים הרבים עולים אליו לרגל, מראים אותו לילדיהם, מזכירים ונוכחים בימים הגדולים והמזהירים של הגרמנים. ועתה יש להם אפשרות לקוות לכך בגלוי.

לתת חסות מתמדת לפליטים היהודים, שאינם הצבאית האמריקאית, במקרה פגיעה בכבודם. רוב פקדי הכיבוש הם אמריקאים ממוצא גרמני בלי חברה או אשה גרמנית. הדבר, כמובן, מכובשים והנכבשים. לפני זמן קצר, חילק ג'ון האמריקאי בגרמניה, צעצועים רבים שנאספו בגרמניה. אך כל זה אינו מעורר תלהבות בקרב כי אם תפרוץ מלחמה, תעבור החזית תוך שעה

תוססים. כפי שסיפר לי אליהו לבנה, קונסול ישראל במינכן, תיפסק תנועת ההגירה היהודית מגרמניה בעוד חצי שנה; אך אנשי העולם התחתון, כנראה, ישארו בכל זאת גם אז. אמנם נערכת בדיקה או חקירה בעברו של המועמד להגירה, אבל מעמדם של אנשים אלה מבוסס ביותר, והם אינם נוטים לנטוש את אשר השיגו בעמל רב.

תפקיד פטריוטי. אנשים אלה יהו, ולמעשה הם מהווים כבר היום, בעיה סוציאלית חמורה מאד. כל השוק השחור, למשל, מנוהל על ידיהם. כאשר הטילו מוסדות הכיבוש האמריקאים מס גבוה על קפה, הפך מצרך זה ליסוד מיסודות חיי מייל שטראסה. הקפה מוכר מאוסטרליה והגרמנים קונים אותו בחפץ לב, על אף ההבדל הקטן במחיר. קניה בשוק שחור פירושה הפסד לכובש שים, לכן היא נראית מעשה פטריוטי ולגרמנים, בענין זה, לא איכפת מיהו העוור להם בתפקידם הפטריוטי — הם מוכנים לשותף פעולה אפילו עם יהודים.

במשך חודשים רבים קיימת רכבת-מחתרת מישראל לגרמניה — הגירה מאורגנת של יהודים, החוזרים למינכן; מטרתם לעשות, הן בשוק השחור הגרמני, או להשיג שם ויזות לאמריקה. העולם הזה הטיל על כתב מיוחד — רפאל אפרת — לערוך דו"ח תמציתי על מצבם של יהודים אלה, במולדת הנאצים. להלן הדו"ח והתמונות שהמציא מינכן:

הפיהרר השוק היהודי

אך המסחר בקפה אינו אלא ענף אחד במבנה הכלכלי של מייל שטראסה. התעסוקה העיקרית היא חלפנות כספים. בגרמניה אסור המסחר החפשי במטבע זר, אך כל אדם והמשרה בכלל, יודעים היכן מחליפים דולארים. הכתובת: מייל שטראסה. אם האיש ירוק ובלתי-מוסר בהלכות החיים של מייל שטראסה עלול הוא לתת דולארים ולקבל תמורתם — מכות.

„מייל שטראסה! הרחוב השני מכאן, שמאלה“, ענה לי השוטר בגרמנית, וסקרני במבט חודר. „אבל לא כדאי לך להכנס לשם עם מצלמה כזאת...“

לא יוכלו לעצור את הרוסים, או לנהל קרבן עם מראים, לרוב, אדישות גמורה לכל הצעות הן כי כיבוש סובייטי טוב ממלחמה נוספת.

הכנופיות מורכבות בדרך כלל מיהודים ופליטים פוליטיים מיוון. אך ראשי הכנופיות הם, כמעט ללא יוצא מן הכלל, יהודים, ואותם אפשר לפגוש בכל ערב, בקברטים המפוארים ביותר, בלילות הגרמניות. אין גבול לחוצפתם, כי לרשותם עומד מנגנון כביר של עורכי-דין, וקשה להוכיח משהו נגדם; לחנונים החייבים לשלם להם „מס הגנה“ אין ברירה אלא לשותק.

את אותה אוהרה שמעתי כעבור דקות מספר, בנוסח אחר, הפעם ביהודית. „היי, אתה, אל תצלם כאן, ואל תתעניין יותר מדי בנעשה מסביב!“ המזהיר היה אחד מאותם הטיפוסים, הלבושים מעיל עליון וחבושים כובע ישן, בעל שוליים מורדים, ובפיהם שן זהב נוצצת. נדמה היה לי, כי האיש מוכר, אבל כאשר עברו שני ושלישי הדומים לראשון, נתבר מנין הדמיון. היו אלה אותם הטיפוסים, המוכרים לכל תושב תל-אביב, העובר ברחוב לילינבלום. אכן, לא היה כל ספק: זהו מייל שטראסה, רחוב במינכן, שקנה לו שם צייקגו היהודי של אירופה.

ארבעה גלגלים. על הנושא הזה סיפרו במינכן: מכונית ספורט מהירה נסעה על אוטו בו חייבות המכניניות לנסוע במהירות רבה, וה „אופל“ ישנה ורעועה, שהעזה לנסוע על אוטו הבנוי והתכונן לעבור את ה„אופל“. אך לתש הקטנה את מהירותה והאיש לא יכול להשיגה. ככ

אדישות. הגרמנים, שהיו רגילים לראות ביהודים עם מנוון ונחות דרגה, לא נוכחו בהיפך, ואיבתם לספסי העולם התחתון עזה מזה, שרחשו לאנשי מחנות ההשמדה. האמריקאים, המשתדלים עתה בכל כוחם לפייס את הגרמנים, חדלו מזמן

בימי הנאצים, היה זה רובע מגורים רגיל; כוחות הכיבוש האמריקאים הפקיעו את הבתים ומסרום לרובבות הפליטים היהודים. כעבור זמן מה, הפכו מייל שטראסה והרחובות הסמוכים מרכז ארגוני הפליטים היהודים באירופה, לרבות תנועת-הבריחה לארץ-ישראל. אף-על-פי שרובבות רבות של יהודים עברו דרכו, והגרו לארצות שונות, אין הרחוב מראה כל סימן חיסול. להיפך, בכל יום מוקמים עסקים חדשים, חנויות מפותקות מתחספות לחנויות עוד יותר מפותקות, והחיים

